

sagde han, saa er der et Gul i Lovgivningen, og Ministeren bør da ikke affædige uden at fylde dette Gul. Men, mine Herrer, jeg troer ikke, at der er noget Gul i denne Henseende i Lovgivningen. Jeg antager, at Skolelærerne ere vel beskyttede igennem Lovgivningen og ved den Fremgangsmaade, som i det Hele bliver brugt ligesoverfor dem.

Nu have vi saaledes holdt os til de specielle Love; men Sagen har jo egentlig en ganske anden Almindelighed, og det er den, at der dog aldeles ikke kan være Spørgsmaal om, at Administrationen maa have det i sin Magt at affædige enhver omhøstet Embedsmand, som den ikke troer at kunne bruge; der kan aldrig nogensinde være Spørgsmaal om Andet, mine Herrer! Jeg har fordybet mig i disse Lovbestemmelser, fordi jeg troede at fylde den ærede Interpellant at følge ham deri; men det er klart, at skal Administrationen kunne gaæ, da maa den aabenbart ikke være pligtig til at bruge et Menneske, som den antager ikke duer til at forrette sin Gjerning; Følgen af det Modsatte vilde blive den allerførgeligste. Men selvfølgelig har da ogsaa de Affædige deres fulde Ret til at søge Regjeringen; det staaer jo enhver Mand i Landet frit for, naar han troer, at der er fæet ham Uret, da at søge den. Det forekommer mig derfor, at i Grunden er Sagen overmaade simpel. Og jeg vil tilstaae, at jeg anser mig ikke blot berettiget, men ligefrem forpligtet til at bruge denne min Ret som Minister, hvergang jeg troer, at et Forhold, som staaer under min Ledelse, gjør nødvendigt Krav paa, at jeg bruger denne Myndighed. Jeg skal naturligviis anvende den med Skjonsomhed med Hensyn til de Paagjældende og ikke ramme Bedkommende haardere end nødvendigt; dette følger af sig selv, og jeg skal vel vide at tagtage det.

Cornelius Petersen: Om den første Deel af Forespørgselen skal jeg ikke udtale mig; det er et Forhold, som jeg ikke kjender, og jeg har derfor ikke Lust til at tale derom. Hvad den sidste Deel af Forespørgselen angaaer, vil jeg derimod sige, at jeg føler det som min Pligt ikke at tie. Jeg veed vel, at

der gives Tilfælde, hvor det kan siges, at det er tungt at tage Ordet, naar man staaer overfor Personer, som man er personlig bekendt med, og overfor Mænd, som have viist En personlig Belvillie og Kjærlighed; men jeg troer, at det maa være en Folkerepresentants Pligt ikke at flye — hvad der muligt saa end kan komme ud deraf — at udtale sin Mening saa klart og bestemt, som det er ham muligt. Jeg skal ogsaa gjøre dette. Jeg kjender godt Klagepunkterne mod vedkommende Skolelærer, og det er selvfølgelig, at jeg som enhver Anden ikke skal flye at udtale, at det var ønskeligt, om saadanne ikke vare tilstede. Der maa naturligviis være Noget, hvori de Vedkommende have fundet et Støttepunkt for deres Klager; naar de nu engang have faaet Kjendskab til Manden, saa maa der være Noget, de have havt at støtte sig til for at kunne lade det gaæ ud over Vedkommende. For disse Forseelser fik vedkommende Skolelærer en Frettesættelse af Ministeriet; og det er allerede sagt af den ærede Ordfører for Forespørgerne, at han tog imod den, om ikke just med Kjærlighed, saa takkede han dog for naadig Straf. Men det er ligesaa vist paa den anden Side, at det er dette, som maa have bevirket hans Affædigelse, at han, — navnlig da denne Frettesættelse blev ham forkyndt i hans Skole og gif til under Forhold og under Omstændigheder, at han ikke kunde staae som et Lam og tage taalmodig imod den paa den Maade, den kom — ved denne Leilighed blev noget overilet. Nu har Ministeren faaet dette at vide fra hans Anslagers Side, og paa dette affædiger den danske Cultusminister en Skolelærer uden at spørge ham, om det forholder sig saaledes. At der ikke blev givet denne Mand Leilighed til at udtale sig, om det virkelig ogsaa var gaaet saaledes til, ja det forbauser mig! Den høitærede Minister berørte en Paragraph i Loven, som omtaler den Skolelærer, der begaaer Forseelser derved, at han tugter og straffer Børnene paa utilbørlig Maade. Jeg kan sige den høitærede Minister, at saadanne Tilfælde slet ikke ere fremmede for os, som hve ude i Landet, vi kjende ogsaa noget til dem desværre. Men troer den høitærede Minister, at en saadan